

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. szeptember 4.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KIVONULÁS-ÁTKELÉS

Énekek: 25,1-2; 462; 434

Lekció: 2Mózes 13-14

Alapige: 2Mózes 14,13

Meglátjátok, hogyan szabadít meg ma az Úr benneteket.

Imádkozzunk!

Olyan nagy kegyelem az, Édesatyánk, hogy szívünket hozzád emelhetjük. De még nagyobb csoda és ajándék számunkra, hogy te hajolsz alá hozzánk.

Köszönjük, hogy olyan Isten vagy, akiben megismerhetjük az igazi szeretetet, az igazi türelmet, az igazi irgalmasságot, hűséget.

Magasztalunk, hogy nem vontad meg kegyelmedet ettől a világtól mind a mai napig. Azért is gyűlhettünk össze, mert a te drága áron megváltott népedet is meg akarod áldani jelenléteddel, igéddel, Szentlelkeddel ezen a mai napon.

Add Urunk, hogy ne csak ma legyen istentiszteletünk, hanem az egész életünk istentisztelet legyen. Ne csak a templomban dicsérjük téged, hanem otthonainkban, munkahelyünkön, az iskolában, bármerre járunk és bármerre kelünk, kérünk, hogy segíts, hogy bizonyosságot tudjunk tenni rólad.

Köszönjük, hogy egybegyűlhettünk ezen a vasárnapon, megköszönve neked az elmúlt hetet, megköszönve, amit kezedből kaptunk, megköszönve minden jót és talán minden rosszat is, mert hisszük és tudjuk, hogy mindennel terved és célod van, és semmit nem engedsz meg a hívó életében ok nélkül és cél nélkül.

Magasztalunk azért, hogy kérjük bár, hogy vezess és fogd kezünk, de erre nézve ígéretünk van, hogy vezetni fogsz bennünket, nem maradsz el tőlünk, és egyszer majd boldogan célba érhetünk, ahol meglátjuk a mi Urunkat, Jézust, a megöletett Bárányt, és zenghetjük a mennyei kórossal, hogy övé legyen a dicsőség, tisztesség, a hálaadás, az erő, a hatalom. Ő a mi Megváltónk, Szabadítónk, aki kihozott minket a bűn fogságából, és megáldott mennyei világának minden áldásával a mi Édesatyánk, Őérette.

KIVONULÁS-ÁTKELÉS

Kérünk, Urunk, fejtsd meg nekünk az ige titkát ma is. Engedd, hogy szívünk oda tudjon figyelni, és végy el minden más gondolatot, érzést a szívünkből, elménkből, gondolatainkból. Engedd, hogy halljuk és meghalljuk azt, amit mondani akarsz.

Ámen.

Igehirdetés

A tíz órai istentiszteleten évnyitónk lesz, és ilyenkor az a szokás, hogy a gyerekek is köztünk vannak, és áldást kérünk erre az esztendőre is a mi Urunktól az ő életükre. Ilyenkor úgy szoktuk, hogy az ő rendjük szerint haladunk, tehát amit ők vennének a gyermekórán, azt az ígét vesszük a gyülekezetben is, hogy ne maradjanak ki a gyerekek a sorozatból. Így a mai napon nekik a kivonulás és az átkelés története következik. Tehát Izráel népének Egyiptomból való kivonulása és a Vörös-tengeren való átkelése lesz az ige. A 14. fejezet 13. verse lesz az aranymondásuk. Ebben foglaljuk össze a történet üzenetét: „Meglátjátok, hogyan szabadít meg ma az Úr benneteket.”

Tulajdonképpen négy üzenetet szeretnék kiemelni ebből a mai igéből mindannyiunk számára, mert itt ne azt lássuk, hogy ez egy régi történet, amire most emlékezünk. Nem egy Mózes korában megtörtént történet, amit lehet olvasni, ami olyan érdekes, izgalmas, mert vannak benne olyan jelenetek, amelyek Isten csodáiról tesznek bizonyosságot.

Az egyik a kivonulás, az, hogy Izráel népe kijött Egyiptomból, az idegen népnek fogságából, a másik pedig az átkelés a Vörös-tengeren, mert úgy van, ahogy a Szentírásban olvassuk: az Úr erős keleti szelet küldött, ami kettéhajtotta a vizet, kiszárasztotta a medret, és mintegy vízfalak között száraz lábbal ment át Isten népe. És amikor ugyanezt próbálták az egyiptomiak, akkor Isten, amikor az egyiptomiak ott járnak a tenger közepén, visszaparancsolta a szelet, nem hajtotta már ketté a vizet, és az egyiptomi hadsereg odaveszett a tengerbe.

(Mindig eszembe jut ilyenkor egy jelenet. Az 1970. évek végén, az 1980-as évek legelején, amikor a gyülekezetben ezt a történetet vettük. A következő órán az egyik kisfiú ismételte ezt a történetet, hogy miről volt szó a múlt órán. A „vöröst” más helyre tette, nem a tengerhez, és így adta vissza: kettévált a tenger, és a sok vöröskatona mind odaveszett a tengerbe. — Az idősebbek tudják, hogy miről beszélünk. Nem a katonák voltak vörösek, hanem a Veres-tenger volt a neve ennek.)

Tulajdonképpen azért fontos nekünk ez a történet, mert nem is rólunk beszél, hanem az Úr Jézusról, mint szabadító Istenről, és az Ő népéről, amely megszabadítatik. Az Ő népéről beszél, amelynek minden időben az Úr Jézusban van a szabadítása, és arról a népről, amelynek a világ végezetéig szabadításra van szüksége. Éppen ennek a történetnek a lelki tanítása — mert a történeti része itt van a Mózes könyvében. Szeretném a figyelmet arra irányítani, hogy ennek a történetnek a lelki tanítása ott van az Újszövetségben. Legfőképpen a Római levélben (majd ebből fogok idézni), aztán az összes páli levélben, a péteri levelekben.

A négy üzenet közül az első mindenképpen az lesz, aminek azt a címet adtam: Szabadulás a szolgaságból Isten hatalmas keze által.

Itt nem arról van szó, hogy megszabadult egy nép, hanem egyértelműen arról van szó, hogy egy népet Isten megszabadított. Ezt tudjuk a Szentírásból, hogy ez nem mindegy. Nem arról van szó, hogy elhatározták ők, hogy menjünk ki Egyiptomból, mert olyan sok téglát kell vetni, hogy már nem bírjuk, olyan nehéz ez a rabszolgaság. Menjünk egy jobb hazába, vagy menjünk vissza arra a földre, ahonnan száz évvel ezelőtt atyáink eljöttek, hanem arról van szó, hogy Isten úgy döntött, hogy ezt a népet kihozza Egyiptomból.

Olyan szép az a jelenet, hogy József ezt tudta, és amikor rendelkezik a teteme felől, hogy az ő földi maradványait vigyék vissza, ne hagyják itt, azt mondta József nekik: meglátjátok, hogy Isten megszabadít titeket. József egészen biztos volt abban, hogy nem ez a nép akar majd visszamenni Kánaánba, hanem van egy szabadító Isten, aki úgy döntött, hogy ezt a népet visszaviszi arra a földre, amelyet nekik megígért. És meg is cselekszi azt, amit eldöntött, és ez a nép meg fog szabadulni. Visszavigyétek az én tetemeimet, itt ne hagyjátok. Pedig József milyen dicsőségben, milyen gazdagságban, milyen jólétben élt Egyiptomban, és vallotta az izraelieknek: én nem ide tartozom. Nem ez az én hazám. Itt csak jövevény voltam, itt csak vándor voltam. De van nekem egy másik hazám, ott temesetek el engem.

Arról van szó ebben az igében, hogy az ember önmagától nem tud megszabadulni. A 13. részben, ha végig elolvastam volna, hányszor fordult elő az, hogy az Úr kihozott titeket, az Úr kivisz titeket, az Úr megszabadít titeket... Nem a népet biztatja, hogy legyetek erősek. Mert ha jól csináljátok, akkor menni fog. Nem azt mondja a népnek Mózes: ha ügyesek vagytok, akkor el tudunk iszkolni innen, hanem azt mondja: az Úr hatalmas kézzel és kinyújtott karral fog titeket megszabadítani.

A Biblia egyértelmű tanítása az, hogy az ember önmagát nem tudja megszabadítani, és önmagát nem tudja megváltani. Úgy mondjuk magyarul: nem tud magán segíteni. Éppen arra a segítségre kell várnia, amely kegyelemből lehajol hozzánk és lenyúl érte.

A Római levélben csodálatosan foglalja össze a mi számunkra az Isten igéje az ember szolgáló állapotát. Ha valaki elolvassa otthon a Római levél 6. fejezetét, aztán a 7. fejezetét, figyeljék meg, hogy mit ír a bűn szolgaságáról: „Mert amit cselekszem, nem ismerem. Mert nem azt mívelem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekszem. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, megegyezem a törvénnyel, hogy jó. Most azért már nem én cselekszem, hanem a bennem lakozó bűn. Mert tudom, hogy nem lakik az énbennem, a testemben, jó. Mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekszem, amit akarok, hanem a gonoszt cselekszem, amelyet nem akarok. Ha pedig én azt cselekszem, amit nem akarok, nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn. Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem.”

Tehát hiába akarok jót tenni, hiába gondolkozhatott azon Isten népe, hogy jó lenne innen megszabadulni, legfeljebb eddig jutottak, a gondolatig. A célokig, az elhatározásokig, de a valódi és igazi szabadítást nem tudták végbevinni. Ezért Isten igéje a Kolossé 1,13-ban, Pál apostol világosan leszögezi: Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és vitt át minket szerelmes Fiának országába.

Tehát az egyiptomi kivonulás számunkra azért fontos, mert Isten ugyanígy cselekszik ma is. Ugyanígy cselekszik azoknak az életében, akiket megszabadít a bűn fogságából, a bűn rabságából. Mert a bűn szolgája gyáva rab — énekeljük — de a Krisztusé szabad. Az egész Újszövetség erről szól, hogy a bűn nem uralkodik többé bennetek. Krisztus uralma alatt vagytok. Átvitt a sötétből a világgosságra. Halálból az életbe.

Az Isten lelkileg az Ő népét ugyanígy szabadítja meg ma is, mint ahogy testileg megszabadította népét Egyiptom rabságából, a fáraónak a rabságából. Ezért mondja Isten igéje a 14,13 versében: Álljatok meg! Azt mondja az ige: álljatok meg, és meglátjátok, hogyan szabadít meg Isten benneteket. Miért kellett megállni? Azért, mert Isten így akarja kifejezni, hogy az ember mindig nyüzsög, mindig tenni akar valamit a maga szabadulása érdekében. Mindig csinálni akar valamit. Mester, mit tegyek? — kérdezi a gazdag ifjú. Mit tegyek, hogy az örök életet elnyerjem? — az ember mindig nyüzsögni akar, mindig csinálni akar. Isten meg azt mondja Mózes által: állj meg és nézd, hogy Isten hogyan szabadít meg!

Azért állj meg, mert magadtól te úgy sem tudsz megszabadulni. Nem fog menni. Nincs olyan módszer. Nincs olyan tudomány, ami az embert szabaddá tudná tenni. Még a munka sem tesz szabaddá, mint ahogy az a rettenetes jelszó volt valamikor, hogy majd a munka tesz szabaddá. Dehogysis!

Azt mondja Isten az igében, amikor Jézus Krisztus születését (testet öltését) bejelenti, hogy azért nevezzék őt Jézusnak, mert Ő szabadítja meg népét annak bűneiből.

Lehetnek szép elhatározásai a megkötözött embernek. Néha-néha megunhatja rabláncait. De legfeljebb csörgetni és zörgetni tudja, de a zárat nem tudja széttörni.

Pace-nek, ennek a nagy angol rajzolóknak van egy képe, amely könyvben is megjelent. Az egyik kép pontosan erről szól, hogy egy ember oda van kötve egy székhez. Mivel jó erősen a székhez van kötve, ezért önmagát nem tudja megszabadítani. Önmagát nem tudja kioldozni. A festő azt rajzolta le, hogy jön valaki egy hatalmas ollóval és kívülről ezt a köteléket levágja. Akkor már szabad tud lenni.

Olyan szépen fejezi ki valóban Isten igéjének a tanítását ez a kép is, hogy tegyünk le arról, hogy mi magunkat meg tudjuk szabadítani, magunkon tudunk segíteni, mi magunkat a mocsárból a szakállunknál fogva ki tudjuk húzni, fog ez menni! De oda lehet borulni a szabadító Isten elé és azt mondani, amit az ősatya mondott, amikor végignézett a gyermekein: „Szabadításodra várok, Uram!”

Az igénk második üzenete, amit ebből a szakaszból kiemelek, az így hangzik: Isten a szabadítás után a megszabadított embernek megenged nehézségeket az életében.

Ez érdekes jelenet itt, amikor Isten kerülő úton vezeti a népet. Mert lett volna egy közelebbi út. Azt lehet mondani: lett volna emberileg számítva egy könnyebb út. Akkor Isten azt mondja: ez a nép majd vissza akar menni Egyiptomba. Éppen ezért nem a rövid úton vezeti őket át, hanem egy kerülő úton, ott, ahol majd a tengert kettéválasztja előttük, hogy száraz lábbal átmenjenek.

Ez már a számunka azért van megírva, mert itt a hívő életnek az útjáról beszél Isten igéje. A hívő életnek az egyik, vagy a legnagyobb csodája, hogy az Isten

megszabadított gyermeke vezetés alatt lesz. Az Úr vezette őket. Először az Úr megszabadította őket, aztán pedig vezette őket. Nappal felhő-, éjjel tűzoszlopban. Az újszövetség népére pedig úgy igaz, és reánk nézve is úgy igaz, hogy vezeti az Úr minden megszabadított gyermekét igéje és Szentlelke által.

Erről beszél az egész Újszövetség. Nem hagy magunkra, hanem azt mondja: veled leszek. Ez a velünk létel pedig nem azt jelenti, hogy betegségben majd meggyógyít (nyilván azt is), hanem azt jelenti, hogy vezet, szüntelen tanácsol, nem hagy magunkra egy percre sem. Ott van mellettünk. És így csodálatos üzenete az igének, hogy Isten megenged nekünk nehézségeket. Erről beszél Isten igéje is. Tehát a megszabadított ember nehogy azt gondolja, hogy most már rózsaszirmok között fog járni. Most már minden rendben lesz az életében.

Emlékezzünk arra a történetre, amikor Jézus azt mondja: menjenek át a túlsó partra a tanítványok, és amikor a tó közepén járnak, akkor kitör a hatalmas vihar. Jézus odamegy, és azt mondja: mit féltetek, ti kicsinyhitűek? Miért mondta ezt Jézus? Azért, mert olyan úton voltak, amelyre Ő rendelte őket. Azt gondoljátok, hogy én olyan úton viszlek benneteket, ahol elvesztek? — Mester, ments meg, mert elveszünk! A tanítvány úgy gondolja. Megy, mert engedelmeskedik Jézusnak, de úgy gondolja, hogy ezen az úton el lehet ám veszni! Ezen az úton el lehet sülylyedni. Jézus mit mond nekik? Nagyon kicsi a hitetek. Van hitetek, csak az a baj, hogy kicsi.

Miért féltetek? Hát azon az úton, amelyen én vezetlek titeket, azon az úton, amelyen veletek vagyok, azon nem lehet elveszni.

Lehet kétségeskedni — mondja az apostol —, de kétségbe nem esünk. Lehet, hogy vannak a hívőnek, a megszabadított embernek is kétségei, de ne kétségeskedjen. És ne kételkedjen abban, hogy Isten tudja, merre kell menni. Ezért a hívő emberi életünknek a legnagyobb csodája, hogy Istenre bízhatjuk magunkat.

Az a kérdés: mi tudjuk, merre kell menni, vagy azt valljuk: az Úr tudja, merre kell menni? Mert itt jönnek az okoskodások. Erre egyszerűbb lenne... És akkor jön a magyarázat: na de Uram, ez sokkal jobb lenne. Az Úr pedig azt mondja: te tudod, hogy mi lenne a jobb? Te látsz mindent előre? — Figyeljük meg, hogy ki látott előre mindent.

Azt mondja Isten: ez a nép majd akkor vissza fog menni, mert ahol könnyű visszamenni, ott majd meg fog fordulni. Isten nem akar nekik egy kísértési lehetőséget adni azzal, hogy kísértésbe essenek, hanem azt mondja: nagyobb úton viszem, fárasztóbb úton viszem, hosszabb úton viszem. De Isten ki akarja jelenteni, hogy amelyik úton Ő visz, azon az a csoda fog megtörténni, hogy megtapasztalják, hogy a régi életüktől teljesen el akarja őket vágni. Amit Sundár Sing így írt az énekben: Nincs visszaút, nincs visszaút...

Mert milyen a mi emberi szívünk? Amilyen az izraelieké. Hát, Egyiptomban jó volt. Csak a szépre emlékezünk. Azt nem mondják, hogy olyan jó volt, amikor korbáccsal verték a hátunkat. Érdekes, hogy ezt elfelejtették. Amikor a normát 120%-ra kellett teljesíteni, és adtak bizonyos anyagot, ami 100 téglára elég, és azt mondták, hogy ebből 150-et csináljatok.

Aztán ilyeneket mondanak a pusztában: volt hagyma, uborka. Ó milyen egyszerű élet volt az.

Egyszer egy lelkipásztor szolgált itt. Én még nem voltam itt akkor, de tudom, hogy azzal a címmel szolgált: Beleszerettünk rabtartóinkba. Milyen az emberi szív? Beleszeret a bűnbe ennyire? Nosztalgiával emlékszik rá? És nem azt az ördögöt, nem azt a Sátánt látja, aki nem egyébért jön, hanem hogy öljön, raboljon, pusztítson.

Igen, azt énekeltük az énekben: Utaid, Uram, mutasd meg, hogy el ne tévedjem. Komolyan gondoltuk? Komolyan vágyunk arra, hogy Isten mutassa meg az utat? Komolyan elfogadod, ha Ő nehezebb utat mutat meg? Ha Ő kerülő utakon akar téged vinni? Mert ez hitkérdés: Reá bízom-e magam, vagy pedig magamra bízom magam, és tudom, hogy mit kell cselekedni?

Az a kérdés, hogy a megszabadult nép az vezetett nép-e? Isten vezetése alatt levő népe.

Olyan borzasztó az, amit olvasunk, és ez legyen a harmadik üzenet, amit már félig említettem is, hogy nagyon nehezen vesszük tudomásul, hogy elszakadtunk Egyiptomtól. Mert vannak emlékképeink, a bűnnek a jó íze az vissza-visszatérhet esetleg, amikor arra visszaemlékezünk. Éppen ezért a rabtartók és rabláncok szeretete ottmarad bizonyos értelemben, a szívünkben. Pedig Isten ígéje azt mondja: az Urat szeresd teljes szívedből, teljes erődből! De mi szeretjük bűneinket, és szeretjük rabtartóinkat is.

Mondok erre példát. Egy iszákos férfit ismertem, aki amikor beivott, nem olyan csendes részeg volt, hanem akkor a vele lakó édesanyját általában megverte. Amikor elment egy konferenciára (ez a 80-as években volt még) és megszabadult, új élete lett, hazament, elmondta az anyjának. Az anyja erre ezt mondta: fiam, míg ittál, bolond voltál, de most még bolondabb vagy.

Bele lehet szeretni, meg lehet szokni. Meg lehet szokni a rabságot.

Volt egyszer egy olyan papagájom, mert az állatokat nagyon szerettem, amelyiket, ha kiengedtünk, hogy repüljön, majdnem hogy úgy kellett kivenni a kalitkából: te buta, repülj már egy kicsit, ne csak a tükörben nézd magad, meg a kis csengőt kopogtasd, az ételt, a magokat megedd. Amikor kivettük, egy-két kört tett és visszament a kalitkába.

Ilyen az emberszív is, nem? Nyitva a kalitka ajtaja, Jézus Krisztus kinyitotta nekünk. Az egyik adventi énekben énekeljük: „ma Paradicsom kapuját ismét megnyitotta. Kérub nem állja ajtaját, ezért minden áldja”. — Az ember meg mit csinál? Menne vissza a kalitkába. Nem a Paradicsom felé megy, nem az élet fája felé megy, hanem vissza a nyomorúság földjére, mert beleszeretett rabtartóiba és rabláncbaiba.

Igen, ezért nagyon fontos az, amit Isten ígéje mond itt is, meg az Újszövetségben is: Isten azért vitte őket át a tengeren, mert azt akarta kifejezni, hogy végérvényesen elzárja előlük a múltat. Amíg ez nem történik meg az ember életében, mindig ilyeneket fog tenni.

Elmondom, hogy mondja itt az ige. Azt mondja Mózes a népnek: amely egyiptomiakat ma láttok, ezeket soha többé nem fogjátok látni. Erről beszél Pál apostol az 1Korinthusban (10,2): mi a lelki tanítása ennek, hogy átmentek a Veres tengeren? Azt mondja ott Pál apostol pontosan: Izráel népe megkeresztelkedett a felhőben és a tengerben. Itt a baptidzó szót használja a görög.

Ez egy csodálatos dolog, mert nyugodtan mondhatjuk ezt az ígét azon felekezeteknek, akik azt mondják: csak akkor vagy hívó, ha bemerítkezel, ha a víz tel-

jesen érint: tetőtől-talpig, és alá fogsz merülni. Ezt az igét szoktam mondani: akkor Izráel népe, hogy merült alá a tengerbe? Pedig Pál ezt használja, a baptidzó szót, hogy megkeresztelkedtek a felhőben és a tengerben. Pedig a víz nem is érintette őket, mert száraz lábbal mentek át...

Mit jelentett a keresztség? Mit jelent, hogy Izráel népe megkeresztelkedett a felhőben és a tengerben? Azt, hogy Isten elválasztotta őket a régi életüktől. Nem erről beszél az egész Kolosséi levél, az egész Efézusi levél? „Vetkezzétek le a régi embert!” Hát minek őriznétek a régi koszos ruhátokat, mikor fehér menyegzői ruhátok van? El vagytok tőle választva. Többé nem létezik a számotokra. Ne is vágyjatok vissza, ne is gondoljatok arra! Íme újjá lett minden. Nem minden ige idevisz bennünket az Újszövetségben is? Aki Krisztusban van, új teremtés az. A régiak elmúltak — mondja Pál a 2Korinthusban. Íme újjá lett minden, mert Isten elválasztott a régítől.

Igen, ezt kell megérteni, amikor az ige azt mondja: új természet részesei letünk. Új hazánk van. Új utunk van. Új lehetőségeink vannak.

Utána majd, a következő részben, a 15. részben pedig felhangzik a hálaének, a szabadultak hálaéneke: Áldott az Úr, mert lovat lovasával a tengerbe vetett. Kijön az Isten népe egy magasztaló, egy éneklő, egy Istent dicsérő új életre.

A negyedik üzenete az igének, amit szintén már említettem, de szögezzük le, hogy Isten népe nincs magára hagyatva vándorútja során. Nem úgy van, hogy Isten kivisz, és azt mondja, hogy most már csinálj, amit akarsz. Én kihoztalak, megtettem azt, ami a részem. Isten odaígérte magát, megy velük nappal felhő-, éjjel pedig tűzoszlopban azért, mert nemcsak vezetés alatt van Isten népe, hanem védelem alatt is. Mert a felhő- és tűzoszlop nemcsak a vezetést jelentette, hanem a védelmet is. Isten eltakarta őket, ha kellett. Odaállt a felhő az izraeli sereg és az egyiptomi hadsereg közé, s eltakarta őket.

A hívó ember boldogan vallhatja, hogy Isten az életében nem a nehézségeket veszi el, nem a kerülőutakat kell megspórolnia, hanem a nehézségekben és a kerülőutakban boldogan vallhatja: nem vagyok egyedül, mert az Isten velem van. Nem vagyok egyedül, mert védelem, „szüntelen védelem Ő nekünk” — énekeljük. Azért, mert Isten gondoskodik rólunk. Védelem alatt vagyunk, nem veszhetünk el ezen az úton.

Isten tehát a lelki szabadulást tárja elénk ebben az igében, a lelki úton járást tárja elénk, hogyan vándoroljunk, és végül elénk tárja azt, hogy a teljes szakadás megtörténjék, és ne vágyjunk vissza soha régi életünkbe, hanem járjunk „a Lélek újságában”, és járjunk a mi drága Urunkkal, aki azt ígérte, hogy pásztorunk, előtünk megy és bevezet bennünket a boldog célba.

Imádkozzunk!

Urunk, bárcsak boldogan vallhatná közülünk mindenki, hogy a bűnnek kemény igájából szabadságra hoztál.

Add, Uram, hogy aki még nem tapasztalta ezt meg, szabadítsd meg, hogy el tudjon szakadni végleg régi életétől. Bocsásd meg, hogy olyan sokan haboznak, azt latolgatják, hogy érdemes-e, jó lesz-e. Érdemes-e mindent az Úrra bízni, mindent tőle várni, tőle remélni. Teljesen feladni önmagunkat.

KIVONULÁS-ÁTKELÉS

Bocsásd meg, Urunk, kicsinyhitűségünket, hogy mi is sokszor visszavágyunk, mi is sokszor emlegetjük a múltat, és olyan szívesen visszavennénk egy-egy bűnt az életünkbe, amit letettünk, vagy néha vissza is veszünk.

Bocsásd meg nekünk, Urunk, és kérünk, ne hagyj bennünket el. Állandóan figyelmeztess az ige és a Szentlélek által. Állandóan gerjeszd a mi új lelkiismeretünket, hogy méltóak legyünk hozzád, aszerint járjunk, amilyen a mi szabadító Istenünk, hogy tisztaságban és szentségben tudjuk testünket, életünket, döntéseinket.

Magasztalunk azért, hogy olyan sokszor megtapasztaltuk, hogy a kerülőutak is javunkra voltak, a nagy keserűségek is áldásul lehettek, mert abban megmutattad, hogy a te gondolataid nem a mi gondolataink, a te utaid nem a mi útaink, és sokkal magasabbak ezek a gondolatok, és jobbak, szebbek, mert te tudsz mindent a mi életünk felől.

Kérünk, áldd meg az életünket, szeretteinket közelben és távolban. Áldd meg a betegeket, gyászolókat, akik a héten álltak meg ravatal mellett. Áldd meg az iskolát kezdő gyermekeket, az iskolákat, az egyházi iskolákat különösen, a gyülekezetünkben a hitoktatást. Azokat az iskolákat, ahol sok gyermek hallhatja az ígét minden héten. Köszönjük a lehetőséget, Urunk, amit ezzel kaptunk és kapnak. Kezedre bízunk a magokat, hogy kicsírázzanak, fává növekedjenek, és termést hozzanak majd 30-, 60- vagy 100-annyit.

Kérünk, hogy hadd tudjunk mindent reád bízni, mindent a te kezében hagyni, és elhinni, hogy te valóban gondoskodsz rólunk, felettébb, mint ahogy azt elgondoljuk, vagy ahogy reméljük.

Ámen.

Énekeljük a 434. dicséretet

Drese A., Darmstadt, 1698.

Ve- zess, Jé- zu-sunk, S vé- led in-du-lunk.
Küz-de- lem- re hív az é- let,
Hadd kö- ves-sünk ben- ne té- ged;
Fog-jad a ke-zünk, Míg meg-ér-ke-zünk.